

Szentháromság vasárnapja – 2012. június 3. – B év

Egy vastag törzsű, öreg fát rendkívüli módon bosszantott a rajta lakó harkály ügyködése. Elege volt már az állandó kopácsolásból. Az is zavarta, amikor a harkály újra és újra bedugta hegyes csőrét a kérge alá, s kihúzott onnan egy-egy kukacot, lárvát. Egy ideig tűrte a fa az állandó „piszkálódást”, de a végén megsokallta. Addig rázta ágait, addig csapkodta a leveleit, míg a harkály odébb nem állt néhány fával. Az öreg, vastag törzsű fa elégedetten terpeszkedett. De nem sokáig! A most már zavartalanul lakmározó kukacok, lárvák egy jó év alatt szétrágták a törzsét. Elég volt egy jelentősebb szélvihar, s az öreg fa összetört és elpusztult.

Lehet, hogy az önállóságot, függetlenséget talán túlzottan is nagyra értékelő ember nem szívesen hallgatja az ilyen szavakat: „Tudd meg hát és véd szívedbe, hogy fenn az égben és lenn a földön az Úr az Isten, senki más! Tartsd meg parancsait és törvényeit, amelyeket ma parancsolok neked!” Olyasminek érezhetjük ezt a megfellebbezhetetlen isteni jelenlétet, a parancsai megtartására történő felszólítást, mintha valaki állandóan a „bőrünk alá nyúlkálna”, piszkálna bennünket, figyelmeztetve a hibáinkra, bűneinkre. Pedig ez nem valamiféle rosszindulatú kellemetlenkedés, hanem az odafigyelő, gondviselő szeretet jele. Szükségünk is van rá, hiszen ahogyan a példában szereplő fa, bizony mi is „megszabadulhatunk” a lelkiismeretünkben szóló isteni hangtól, lerázhatjuk magunkról az Ő ösztönzéseit, figyelmetlenek lehetünk iránta, de a végeredmény is ugyanaz lesz! Elhatalmasodik fölöttünk és bennünk az, ami valóban rossz, ami nemcsak „kellemetlenkedik”, hanem a pusztulásunkat okozza. Isten jelenlétének, szerető vezetésének elutasítása egyet jelent az életünk értelmének, boldogságának elvetésével. Ő ugyanis nem kényszeríti ránk Önmagát és tanítását úgy, hogy ne lehessen elutasítani, azonban aki ezt megteszi, annak rá kell ébrednie, hogy rajta kívül nincs élet, az Óáltala tanított igazságok ellentéte pedig hamisság.

A Szentháromságos egy Isten ünnepén azt kell mindenekelőtt megértenünk, hogy Isten öröktől fogva három személy közösségeként létezik. Nem volt szüksége a világra és az emberre ahhoz, hogy ne érezze magát egyedül, hogy ne unatkozzék! Az Atya, a Fiú és a Szentlélek egymás iránti tökéletes szeretetben és örök boldogságban élnek. Isten a saját életét osztotta meg velünk a teremtésben, a saját végtelenül boldog szeretet-életébe akarja beemelni az embert. Éppen ezért a teremtett világ és annak rendje, az emberi közösség és az annak boldogságát biztosító értékek a Szentháromság belső életéből származnak. Nem lehet azokat úgy figyelmen kívül hagyni, hogy ez ne sértene az Isten képére teremtett ember boldogságát. Nem zsarnoki kényszer tehát az hogy, „az Úr az Isten és senki más”, hanem kikerülhetetlen tény. Legfőbb parancsai pedig a természetünkbe írt törvényszerűségek.

Azt, hogy Isten mennyire nem erőszakkal akar fölöttünk uralkodni, jól mutatja, hogy már az ószövetségi nép életében szerető Atyaként mutatkozik meg. Nem Izraelnek kell előbb „bizonyítania”, teljesítményeket felmutatnia, hanem Isten cselekszik előbb: minden érdem nélkül kivezeti Izrael fiait a rabság földjéről, Egyiptomból, nagy csodákat művel értük a pusztában, s bevezeti őket az Ígéret Földjére. Izraelnek hálából, nem félelemből kell követnie Isten parancsait, s ezek a parancsok nem is öncélúak: további ígéret kapcsolódik hozzájuk. Azért kell őket megtartani, mert csak így élhet az Úr népe sokáig a Kánaán földjén, így fog jól menni a sora. Isten atyai szeretettel vezeti, kíséri, viseli gondját az emberi közösségek.

Isten azonban nem csak Atyánk akar lenni, hanem testvérünk is, aki hasonul hozzánk, aki vállalja sorsunkat, együtt cipeli velünk terheinket, mindig velünk marad. Nem csak felettünk, hanem mellettünk is ott akar és tud lenni. Ezt teszi értünk a Fiúban, Jézus Krisztusban, Aki ígérete szerint velünk marad a világ végezetéig.

Ez a velünk maradás pedig a Szentlélek, a Harmadik Személy által valósul meg, Akit megkaptunk a keresztségben és a bérálásban. Akik engednek a Lélek belső ösztönzéseinek,

azok valóban Isten fiainak érzik és tudják magukat, vagyis megtapasztalják az Atya szeretetét. Azt is örömmel és hálával fogadják, hogy Krisztusnak pedig testvérei lettek, „társ-örökösök”, ahogyan a szentleckében tanítja Pál apostol.

A Szentháromságos egy Isten mindhárom Személyben felénk fordul, magához emel minket. Ezért nem kell bizalmatlansággal és lázadóva gondolnunk Isten működésére az életünkben: bátran engedjük, hogy lelkiismeretünk szavában, egyháza tanításában olykor-olykor a bőrünk alá nyúljon, figyelmeztessen minket, egyengesse útjainkat, hiszen semmi mást nem akar, mint hogy hűségesek maradjunk a tőle kapott élethez, a belénk teremtett értékekhez, s így be tudjunk kapcsolódni az Ő örök, mélységes szeretettől áthatott közösségi életébe.